

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 142/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou – Ján Buroci, s. r. o., Za Šestnástkou 17, Spišská Nová Ves, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ján Buroci, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 11Up 845/2018 z 18. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. augusta 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých rozsudkov vyplýva nasledovný stav veci:
3. Sťažovateľ mal procesné postavenie žalovaného v 1. rade v upomínacom konaní, v ktorom Okresný súd Banská Bystrica vydal 9. novembra 2018 platobný rozkaz, ktorým zaviazal spoločne a nerozdielne sťažovateľa a žalovanú v 2. rade na zaplatenie istiny 7 200 eur, úrokov z omeškania a trov konania. Platobný rozkaz bol sťažovateľovi doručený 16. novembra 2018 a žalovanej v druhom rade 4. decembra 2018. Obaja žalovaní podali odpor 18. decembra 2018. Okresný súd uznesením č. k. 11Up 845/2018 zo 6. februára 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom odpor sťažovateľa ako oneskorene podaný odmietol.
4. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ využil oprávnenie podať sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol ako nedôvodnú, pretože sa stotožnil s právnym

posúdením veci vyšším súdnym úradníkom. Z odôvodnenia vyplýva, že okresný súd sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľa, že solidarita dlžníkov v zmysle plniť povinnosť spoločne a nerozdielne automaticky zakladá nerozlučné spoločenstvo účastníkov konania. Keďže výrok platobného rozkazu znie na peňažné plnenie, ktoré je deliteľné, ide na strane žalovaných o samostatné procesné spoločenstvo, preto boli úkony žalovaných posudzované samostatne a odpor žalovaného v 1. rade odmietnutý z dôvodu jeho oneskoreného podania. Okresný súd poukázal aj na ustanovenie § 511 Občianskeho zákonníka a uviedol, že podiely solidárnych dlžníkov neboli určené, preto platí, že sú ich podiely na dlhu vo vzájomnom pomere rovnaké a veriteľ je oprávnený požadovať celé plnenie od ktoréhokoľvek z nich a dlžník je povinný poskytnúť celé plnenie. K námietke sťažovateľa, že sa spravoval nesprávnym poučením, a preto má byť lehota na podanie odporu tri mesiace, okresný súd uviedol, že poučenie nevykazovalo nesprávnosť, len sťažovateľ si ho nesprávne vyložil, čo nemá právnu relevanciu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutým uzneseniam podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že mu napadnutým uznesením bolo odopreté právo na prístup k súdu ako súčasť základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Uviedol, že ako právny laik sa riadil výrokom, ktorý znel na solidárnu povinnosť, a poučením, z ktorého vyplývalo, že ak podá čo i len jeden žalovaný odôvodnený odpor včas, platobný rozkaz sa zrušuje. Ak je poučenie nejasné alebo nesprávne, podľa § 326 ods. 3 Civilného sporového poriadku lehota na podanie mala byť posúdená ako trojmesačná. Ako právny laik nepoznal judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Cdo 1/2018 z 29. januára 2019, podľa ktorého je pre posúdenie, či ide o samostatné alebo nerozlučné procesné spoločenstvo, rozhodujúca povaha predmetu konania vyplývajúca z hmotného práva. Žalované bezdôvodné obohatenie z dôvodu užívania nehnuteľnosti bez právneho dôvodu oboma žalovanými predstavovalo náhradu za užívanie nehnuteľnosti ako celku a nebolo rozdelené samostatne pre každého zo žalovaných.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či je v okolnostiach prejednávanej veci ústavne akceptovateľné posúdenie samostatného procesného spoločenstva na strane žalovaných a neaplikovanie trojmesačnej lehoty pre podanie odporu.

7. Ústavný súd v napadnutom uznesení nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na spravodlivé súdne konanie.

8. Ako vyplýva i z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktorú sám sťažovateľ poukázal, pre posúdenie povahy procesného spoločenstva účastníkov konania je rozhodujúca povaha predmetu konania z hľadiska jeho deliteľnosti. Samotná solidarita pri plnení záväzku

neznamená, že ide o plnenie nedeliteľné, práve naopak, občianske právo hmotné stanovuje prezumpciu rovnosti podielov solidárnych dlžníkov, ak nie je určené inak. Na vydanie bezdôvodného obohatenia by bolo možné žalovať aj oboch žalovaných samostatne. Všetky teoretické východiská okresný súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne vysvetlil a riadne aplikoval na vec sťažovateľa. Prípadný nesprávny výklad posudzovania včasnosti podania odporu na strane sťažovateľa ako účastníka samostatného procesného spoločenstva nemôže byť sám osebe dôvodom zrušenia rozhodnutia. Okresný súd v poučení riadne uviedol, že prvá veta, na ktorú sa sťažovateľ spoliehal, sa nevzťahuje na samostatné procesné spoločenstvo. Nejde o nejasnosť ani nesprávnosť poučenia, ktorá by mohla odôvodniť použitie dlhšej, priaznivejšej lehoty na podanie odporu. Ide len o odbornú terminológiu, ktorá si vyžaduje určitý stupeň odbornosti. Za tejto situácie nemožno uvažovať o odopretí prístupu k súdu, ako tvrdí sťažovateľ.

9. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

10. V dôsledku konštatovania zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2021

Peter Molnár
predseda senátu